

vestorerne, som betyder kolossalt meget for denne her udvikling. Så jeg synes, hr. Hans Christian Schmidt skal tage hensyn til dem også, tage dem med i sine betragtninger. Det var derfor, vi begyndte at lave reguleringen, netop fordi man ikke ude i kommunerne kan tage de beslutninger selv, fordi de faktisk tages andre steder.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jamen jeg må sige til hr. Knud Erik Hansen, at man behøver slet ikke have de her bekymringer. De bekymringer, man skal have desangående, stammer fra et system, hvor de, der investerer og har pengene, også er de samme, der beslutter det. Men det er et system, som ikke engang trives længere østpå; det er slut.

Når bare der er nogle, der bestemmer, og andre, der investerer, så har vi det fordelt godt. Det er rigtigt, at man ikke blander det hele sammen, sådan at det er de samme mennesker, der sidder og bestemmer og også investerer. Men det sker jo slet ikke i Danmark. Det er nogle habilitetskrav, som vi jo klart oplever og overholder, og det gælder i sandhed også for kommuner og amter.

Lad os nu vise dem den tillid derude. Vi har en fantastisk mulighed her for at skabe et godt Danmark, som udvikler sig til gavn for alle borgere, og som udvikler sig i takt og fuldstændig på linje med, hvad man ønsker ude omkring efter et sæt overordnede spilleregler. Vi ønsker også et sæt overordnede spilleregler, men det er jo ikke sådan, at jo mere snærende de er, jo lykkeligere bliver man. Det er faktisk omvendt.

Henriette Kjær (KF):

Først vil jeg sige tak til ministeren for oplægget til denne debat. Jeg synes, det er godt, at Folketinget får mulighed for at diskutere udviklingen i det ganske land, så vi får et lidt klarere billede af, hvor vi hver især står. Og umiddelbart ser landsplanredegørelsen pæn og uskyldig ud. Der er unægtelig mange flotte billeder og hensigter i redegørelsen. Men det kan jo ikke gøre det alene.

Når jeg nærlæser teksten visse steder, bliver jeg bekymret, for jeg synes, der lægges op til en utrolig styret udvikling, men ikke bare en styret udvikling, også en topstyret udvikling, som jeg finder meget bekymrende.

Det, der udgør mangfoldigheden i Danmark, er netop den forskellighed, man møder rundt-

omkring i landet på trods af vores størrelse. Men med denne redegørelse er det, som om ministeren har opstillet nogle forbilleder for, hvordan han synes, tingene bør gøres, og disse eksempler bør alle derefter følge.

Selvfølgelig skal man lade sig inspirere af de steder, hvor man har fundet gode og kreative løsninger på de planlægningsmæssige spørgsmål, men fordi det er godt ét sted, behøver det ikke at fungere godt et andet sted. F.eks. fremhæves Helsingør, fordi de har været gode til at omdanne ældre erhvervsbygninger og industri-anlæg i stedet for at bruge ny, jomfruelig jord, som man beskriver det i redegørelsen.

Nu er jeg selvfølgelig glad for, at en konservativ kommune sådan fremhæves, men det må da være op til de enkelte kommuner, hvordan de udvider deres erhverv. Det virker derfor meget centralistisk, når der i redegørelsen står: »Det kan umiddelbart være nemmere at anlægge et nyt erhvervsområde på jomfruelig jord uden for bygrænsen end at arbejde med nedslidte og måske forurenede arealer inde i byen. En manglende udnyttelse af ældre erhvervsområder vil imidlertid medføre usammenhængende byer med større afstande mellem boliger og erhverv, der igen medfører øget transport.«

Jamen altså det kan også betyde, at der kommer tung trafik ind til byen, så børnene må springe for livet, og dieselosen fra lastbilerne ligger som en tyk tåge, når vi ellers skulle til at sidde og nyde det på fortorvscafeen.

Nu foreslår ministeren altså, at de eksisterende og de planlagte erhvervsarealer skal gennemgå et serviceeftersyn for at finde ud af, om amter og kommuner planlægger rigtigt. Det er for mig at se fuldstændig dobbelt administration. Vi må da regne med, at man løbende vurderer de behov for fremtidens erhvervsudvikling, som man har de forskellige steder. Og hvem skal stå for de her serviceeftersyn? Det kan jeg ikke få øje på i redegørelsen. Hvem skal det?

Så opererer redegørelsen også med et begreb, der hedder stationsnærhed, og jeg må virkelig komplimentere forfatteren af denne redegørelse for at finde på sådan nogle dejlige ord som stationsnærhed. Men det betyder altså, at hvis man bygger et nyt kontorhus, eller hvad det nu måtte være af erhverv, ja, så skal det ligge stationsnært, tæt ved en station. Og de byggerier, der ikke ligger tæt ved en station, hedder ikke-stationsnære.